

TT22 1998

17-22 oktober

Vianden Eifel
Troisvierges
Luxemburg

TTboek 1998

Kijk aan, alweer een TTboek dat alleen digitaal is verschenen. Waren het in 2011 alleen gescande plaatjes (in 1998 waren er nog geen digitale foto's), nu is er ook een uitgave met de teruggevonden dagverslagen van Jolanda en Jan Willem.

Ga er maar eens even voor zitten, want maar heel weinig TTers weten wat deze tocht is geschied. De eerste voortekenen

zijn veelbelovend: de Samoaantjes terug, een doorgewinterde groep, gezellige voorpreTT bij kampwacht George... Tja, het was zo gezellig dat er zelfs een tweede kaartoverleg-met-slaap-gelegenheid nodig was. Jan Willem zorgde voor de brief + paklijst en alleen de weersvoorspellingen laten het een beetje afweten. En, op het laatste moment kunnen de Dassen niet mee wegens overlijden van oma Das en ook Els haakt hierdoor af. Maar zes van de tien TTers gaan op pad....

Maarssen, 8 september 1998

Welkom lieve familieleden bij de 22e uitvoering van onze herfstvoettocht, op 17 t/m 22 oktober.

Ja, het is weer zo ver.....

Om de voorpret te maximaliseren grijpen we terug naar oeroude rituelen. Kom daarom op vrijdag de 18e (sept) 's avonds naar het groepskampeerterrein PBC Austerlitz, Woudenbergseweg 39, alwaar wij het wie, wat, waar, waarom en hoe moeten gaan vastleggen. Links naast de kampwinkel; daar waar het vuur brandt...KOMT ALLEN! Joolen ik zorgen voor koffie, taart en thee water; jullie voor de rest?

Waar we heen gaan? Ik zou het echt nog niet weten; doe maar een voorstel. Tot de 18e! JW

Waarde neven, nichten en aanverwanten

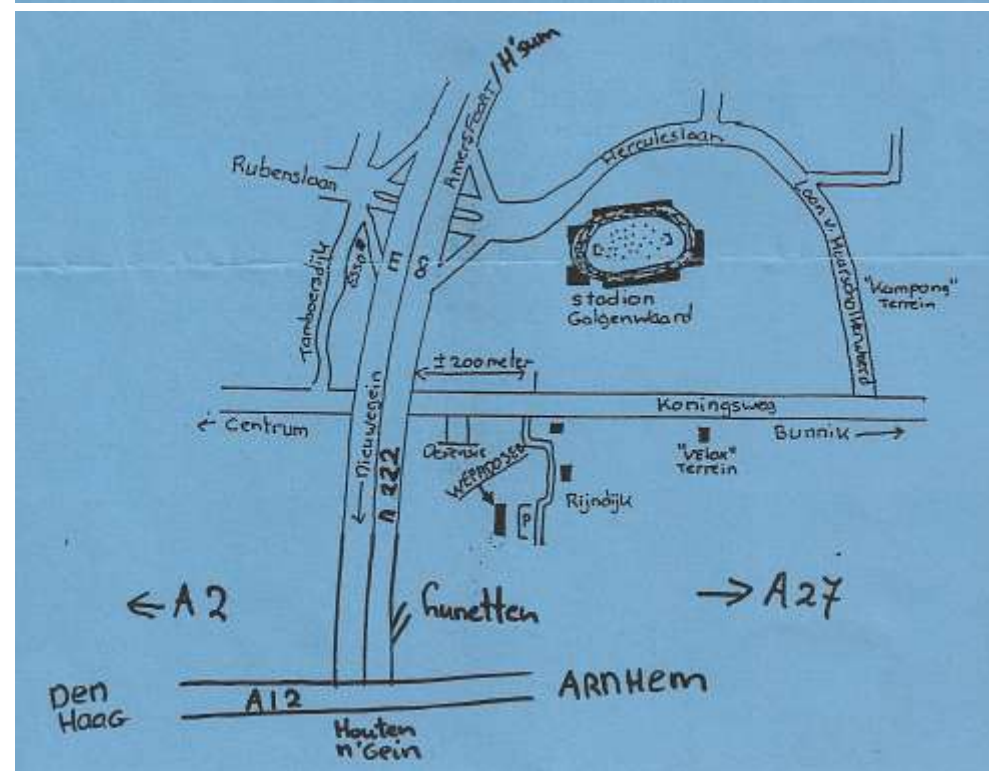
*Sjor wil jullie het volgende meedelen
een programmering lukt velen*

*De T.T. bijeenkomst in Austerlitz is verzand
en bij een haardvuur in Utrecht aangeland
De route hiernaartoe zal ik met jullie delen
(Slaap)ruimte is er voor velen*

*Er is geen schoorsteen om in te plassen
wel een hele stapel matrassen*

*De laatste zinnen van 't briefje van J.W.
kunnen naar de Wepadojeb mee*

*Hier volgt nog telefoon en adres even
zodat je je daar vrijdag de 1^e naartoe kan begeven
Vanaf zeven*

TT 22 - 1990 Voorbereiding in Austerlitz

met dank aan neef George

brief 1998

George
Vuurraanmaakspul
1 brood
2 pak knäckebröt

De Jantjes
2 tenten
beerenkoolmaaltijd
1 theedoek
borrelgladjes (+inhoud)
kaas
pindakaas
pot boter
waterzak
2 broden
koffie

Joyce
1 pompoenmaaltijd
naaigerei
vuurhandschoenen
1 theedoek
1 fototoestel

Georgine
brander + scherm
1,5 ltr brandstof
1 pan
1 theedoek
1 broodmes
cervelatworst
3/4 ltr. pure hagel
1 brood
2 pak knäckebröt

Els
afwasset
ijzergaren
broodplank
kaasschaaf
koffiemelkpoeder
2 pak knäckebröt
theedoek
fototoestel

Maarssen, 25 okt. 1998

TT-Tweeëntwintig (The return of...)

Lieve familieleden

Het jaar 1998 is het jaar van de terugkeer van de verloren (gewaande) zonen en dochters. WELKOM THUIS ALLEMAAL! George, Jan, onze Boliviaantjes, ook weer terug van verweggeweest, evenver bijna als Jolanda... + de vaste kern OJ, Els, Joyce, Georgine en JW; dat maakt samen 10.

Met een minimum aan overleg, maar met een maximum aan sfeer zijn enkelen van ons tot de volgende conclusies en afspraken gekomen; luister en huiver...

De Tenten

Bij elkaar liggen in tent 1; onze Jantjes; in tent 2 (ook door de Dassen aan te leveren): Georgine, Joyce, Els en George (in de portiersloge); in tent 3; Evelien en Peter; in tent 4; Jool en JW. Die 2 tenten komen uit Maarssen. George: je mag natuurlijk in je eigen hommel, maar de aangeboden eigen binnentent is misschien wel zo makkelijk. Overleg eventueel even met OJ.

De reis

We gaan naar de grensstreek van Luxemburg en Duitsland. Koopt allen een LUXEMBURG SPECIAL van ieder station in Nederland naar DIEKIRCH. f 117,-; te verkrijgen bij vrijwel ieder station in Nederland, maar doe het liefst wel enkele dagen van tevoren. Onze trein vertrekt op zaterdag 17 oktober om 8.04 uur uit Utrecht en is tussen 1 en 2 op de plaats van bestemming (als iedereen op tijd is tenminste...).

Ik besef dat ik met het melden van de werkelijke vertrektijd een risico neem, maar jullie zijn wel op tijd hè? We verzamelen (tijdig svp) bij de Bruna.

Het geld Maak f 100,- over **DOEN!**

TOT de 17e!
JW

J + JW
2 tenten
andertsche
brandstof
gaslamp
2 pannen
broodplank, mes
schep, pot
waterzak
pot boter
serve maat
fototoestel
kaarten/tas
ehbo

Evelien + Pepi
2 theedoeken
(w.o. kaneel)
1 ltr. melkhagel
2 broden
1 kg. suiker
1 kg. j.b. kaas
25 zakjes thee

Schoenen, sokken, broeken, truien, shirts, ondergoed, zakdoeken, jack, muts, wanten, das, regenspul voor mens en zak, (was)hand(doek)(en), zeep, tandpasta + borstel, kam, scheergerei, slaapzak, -mat, -sloop, pyama, zaklamp, bord, beker, bestek, waterfles, zitmat, wc papier, blarenpleisters, spelletjes, pen + papier, wasknijpers, schoenvet, res, vuilniszakken, -riempjes, zaterdagbrood, drank, koek, snoep, cup a soup, cappuccino, credit, telefoon-, NS kortingskaart, zakgeld, PASPOORT.

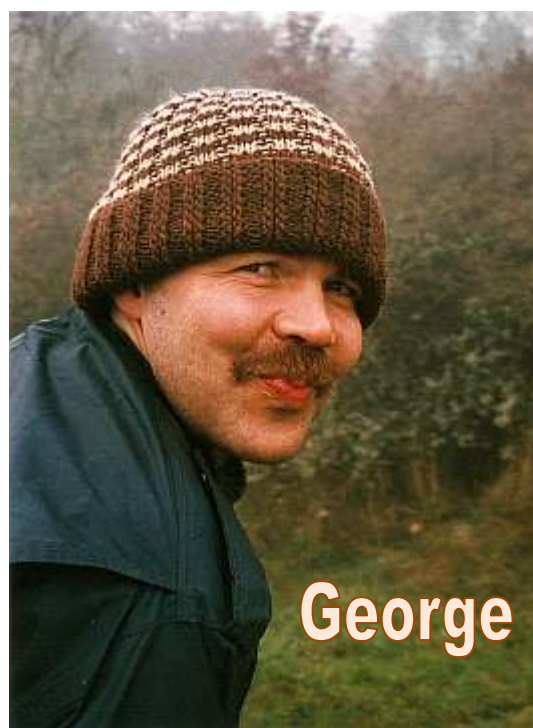
TTers 1998

Evelien & Peter

Joyce

George

Jan Willem & Jolanda

**route
1998**

Het afscheid:
koffie met Els...

Jus van George

wachten in Ettelbrück
op de boemel naar Diekirch

Het eerste stuk
nabij Vianden
en een hutje
in het bos.....

za-av
17 okt

Het regent....

zo-mo 18 okt

Het is zondag 29 november 1998 dat ik dit ga schrijven. Een hoop informatie over zondag de 18e oktober zal dus wel weggezaakt zijn. Maar goed ik heb m'n aantekeningen en ik voel me goed. Afgelopen donderdag ben ik dit jaar voor de vijfde keer geopeerd. En ik ben nu al bijna 24 uur zonder paracetamol. Het lijkt er op dat ik van m'n hoofdpijn afben. In

ieder geval heb ik hoop... Maar goed terug naar TT22. Zo even m'n leesbril gehaald... ik kan m'n aantekeningen niet lezen. We staan op een bospaadje en het regent en we zijn erg lui. Het is echt een dag om niet je slaapzak uit te komen. Om 9 uur 'moeten' we van Flien er uit. **[Kammer Wald of Staatsforst Irrel]**

We lopen bepakt, bezakt en beponchood verder en komen om een uur of 12 in Geiglingen aan. Helaas is hier geen kroeg. Wel is midden in het dorp een bank met tafel. Hier gaan we dus lunchen.. Het lijkt of George een rugzak van Pandorra heeft. We eten zelfs toastjes met brie en drinken sinaasappelsap. Wat me opvalt nu we met zo'n kleine groep zijn, is het gemak waarmee beslissingen worden genomen.

Er is even overleg en er komt een besluit en we DOEN het. Dit is wel zo ontspannend. Niet altijd is iedereen het ermee eens, maar och ieder krijgt op z'n beurt z'n zin.

Sneeuwitje
of
Roodkapje?

Geiglingen.
eindelijk droog...
(?)

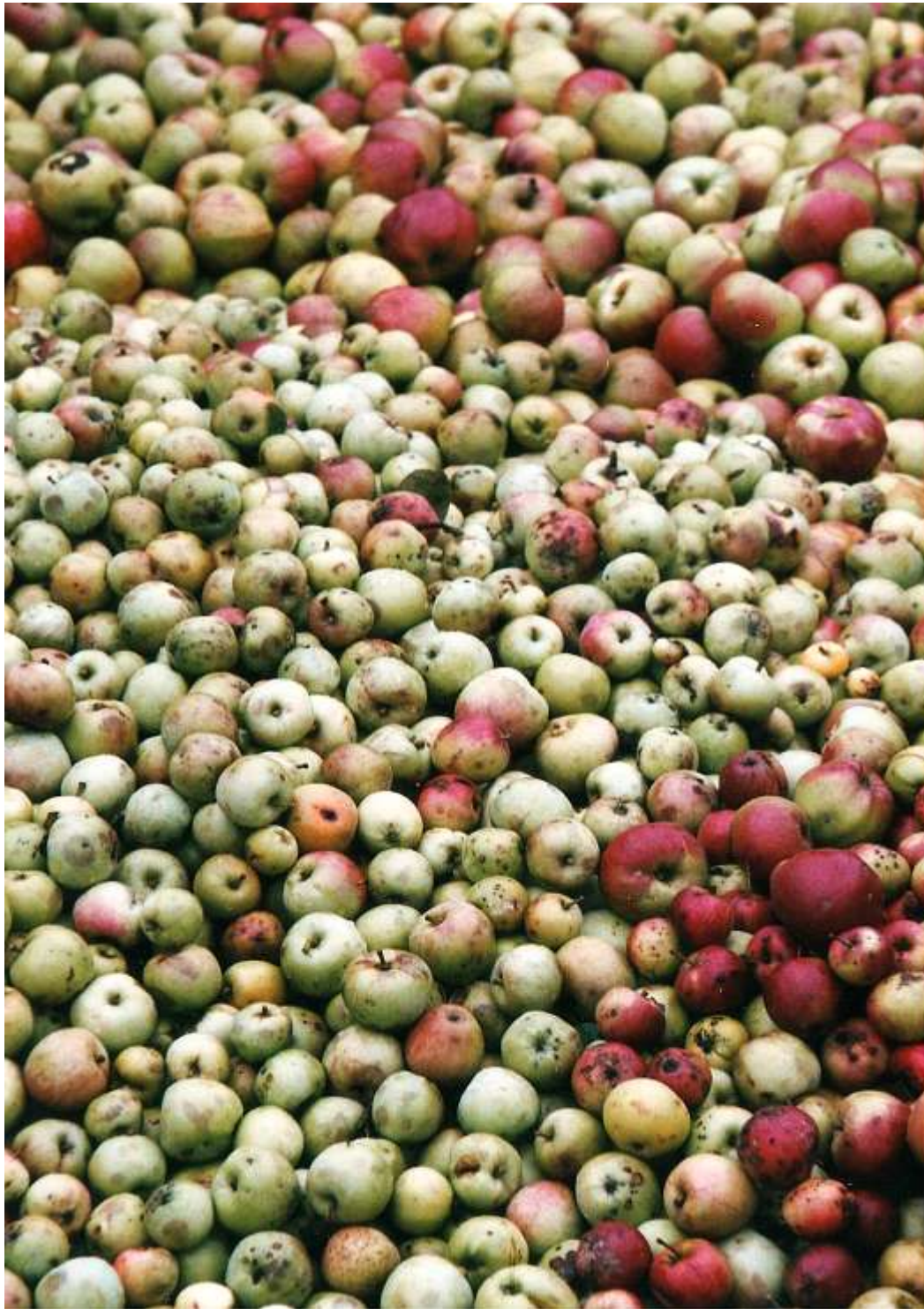
Verplichte
doorgang
door
BIERENDORF

op de Gaisberg

Lunch
Nabij Sinspelt

In Sinspelt is een hotel restaurant, 'Auberge Altringer'. We hebben hier heerlijk wat gedronken. Oom Wim heeft getrakteerd. DANK, DANK, DANK. Het regent behoorlijk maar hier zitten we lekker warm. Volgens de tandarts van Flien en Peter neutraliseert bier de mond. De nieuwe smoes is geboren. We stappen desondanks toch op. Ik weet niet meer of het toen regende. Het was in ieder geval een regenachtige dag en we hadden veel op asfaltwegen gelopen. Dat was voor mij onder deze weersomstandigheden wel goed voor mijn zelfvertrouwen.

De volgende dagen hebben we meer op halfverharde paden gelopen en daar was de skistok die ik als wandelstok gebruikte een uitkomst. Daardoor hoefde ik niet bij elke stap op te letten waar ik mijn voet neerzette. Want stapte ik een keer verkeerd dan hup... - ging meteen m'n gewicht (en dat is nogal wat tegenwoordig) op de stok. Jan jr. heel hartelijk bedankt voor de tip en voor het lenen van de stok. Eerst was ik bang dat ik de stok ergens zou vergeten en hem zou laten staan, maar als ik de stok wel eens vergat dan kwam ik er binnen 30 meter achter. Zo goed kon ik hem gebruiken. De stok is dan ook weer bij Oom Jan ingeleverd kunnen worden.

Kehrberg en Küchenberg; we naderen het einddoel voor dag 2.

Op het einde van de middag lopen we omhoog en bovenop de heuvels is een weiland met prachtig uitzicht (als het niet mist), in de buurt een bosje waar we een kampvuur kunnen maken. Als we ons nog aan het installeren zijn signaleert een auto (nou ja, de inzittenden natuurlijk) ons. Hij rijdt wat heen en weer. Wat wordt het? Uiteindelijk rijdt de auto verder en horen er niks meer van. George en JW maken een kampvuur. Flien en Peter bereiden een macaronirnaaltijd. Joyce richt de Moesson in en komt later mij helpen met appels schillen. Op een gegeven moment gaat het zo hard regenen, dat Joyce en ik in de tent verder schillen. Het vuur buiten brandt heerlijk, maar het regent zo hard dat we maar besluiten om in de tent te eten. Als toetje eten we lekkere appelmoes uit bekers of borden die beoordeeld worden: 'Kun je die van jou vingers of likken?'.

Na het eten wordt er afgewassen. Het is weer droog en het kampvuur is nog aan. We gaan dus lekker koffie drinken bij het kampvuur en maken het niet te laat.

Jolanda.

Kamp op de Kühenberg.
Regen, vuur in het bos, verre uitzichten, maar niet 's ochtends.

maandag
19 okt

Dag 3
een koud begin

George, ouwe snoeperd!

De
Kreuz-
kapelle
nabij
Neuerburg

Neuerburg

Neuerburg
stadspark

PS Er was ook een
konditorei....

Neuerburg
treintje

Lunch
met
roze
sokken

Uitzicht op Neuhütten

langs de Gaybach

Eerst en eindelijk...
de zon,
maar het wordt
snel kouder

likken
of
vingeren...

Een willekeurige dinsdagmorgen in een willekeurig beekdalletje (de GAYBACH). In het verleden wilden dit nog wel eens koude plekjes zijn. Zelf heb ik het vannacht niet koud gehad, maar dat zegt nog lang niet alles. De slaaptent drijft wel van de condens; dat wijst toch enigszins op veel kou en vocht.

Voorzichtig pak ik mijn gele lapje en begint overal het water vanaf te vegen. Alleen de slaapzak heeft een katoenen tijk; daar valt niets vanaf te vegen en die voelt dan ook zeer vochtig aan. Het is niet voor niets dat in het voeteneind al een paar jaar het 'weer' zit Vreemd eigenlijk dat als vanavond de slaapzak weer wordt uitgerold hij weer droog aan zal voelen, maar het zal zeker geen kwaad kunnen als we het ding vandaag een half uurtje in de zon kunnen leggen.

Het waait niet, net als de afgelopen dagen. Wel lekker, maar het bevordert natuurlijk wel een stevige temperatuurdaling; nou ja, we zien of voelen dat dadelijk wel.

Hoe is het met Jolanda? Tot nu toe houdt ze zich goed, zeer goed zelfs. Opstaan is echter nog nooit een sterk punt van haar geweest. Gemeen als ik ben schepte ik er in het verleden ook wel een bepaald genoeg in om haar als eerste uit de slaapzak te sturen. Dat was 'nodig' in het 'hondenhok', omdat wij daar niet beiden overeind in konden zitten en ik tenslotte achter moest blijven om de boel op te rollen en in te pakken. Dat ik, voordat ik aan die activiteiten begon, eerst mezelf nog een

paar keer lekker omdraaide in die heerlijk warme slaapzak, was iets wat haar bijzonder stak, maar waar ze niets aan kon doen. Nu

dinsdag
20 okt

echter, hebben we - voor de verandering - een nieuwe tent, waarin we wel beiden tegelijk aan het werk kunnen en dat beseft ook Jolanda. Met een heidens genoeglijke grijns rukt ze me iedere ochtend het dekbed van het lijf. Met dat mens wil ik niet meer getrouwd zijn. Wie bevrijdt me van haar???

Vanuit deze tent kunnen we makkelijk door een klein kiertje de wereld bekijken.

Dat doen we nu trouw iedere ochtend. Je moet tenslotte weten waar je aan begint Hoewel het nog een beetje mist is het duidelijk dat boven de tent een strak blauwe lucht veel perspectieven biedt aan een wandelgezelschap als het onze. Maar waar is de zon? En waarom horen we buiten collega's iets roepen als: 'IJS OP DE TENT!!!' Goed, geeft niet daar kunnen we wel tegen. Alleen, Jolanda hè; hoe kouder het is, hoe moeizamer ze op gang komt Ze is een beetje chagrijnig. Gewoon negeren, dan heb ik er geen last van. Ach, en uiteindelijk zal ook zij weer ontdooien. OK, we gaan aan het werk, met zulk mooi weer moeten we tempo maken. Ritsen, vouwen, rollen en vullen. De lamp moet weer uit elkaar en in zijn trommel, alle rommeltjes weggewerkt en ik kan naar buiten. Poeh, frisjes zeg! Evelien heeft -natuurlijk weer zij, wat zouden we zonder haar moeten op dit gebied- het brood weer zo'n beetje klaarstaan. Stampvoetend en klappertandend (heel

handig als je toch moet eten), werken we onze maaltijd achter de kiezen. Ondertussen rijzen er problemen: de tenten zijn nat heel nat en nu er niets meer in de tenten achter is gebleven dat nog een beetje warmte produceert bevriest ieder druppeltje in hoog tempo. Nog nooit (22 jaar...) heeft er zoveel ijs op en in de tenten gestaan. Mijn hemel, het kan nog wel uren duren voordat alles is gesmolten. Ik probeer zoveel mogelijk van onze nieuwe tent die er nog het best aan toe is, af te vegen. Wel eens zo'n lapje uitgewrongen waar meer ijs dan water in zit? Nee? Houden zo, het is gruwelijk! Je krijgt er nog heel wat 'ijs'water uit, maar probeer dan die lap weer eens uit elkaar te trekken. Dat lukt bijna niet, bevroren als dat ding is. Het is wel goed zo, ik veeg wat los ijs eraf, trek alle pennen uit de grond, pak de buitentent (met ijs) en loop het wekje af. Daar in de verte schijnt de zon (hier niet we staan nog wel een tijd in de schaduw. Jouw schuld George!). Ik vlei het doek in de zon en keer me eventjes om, mijn gezicht naar deze warmtebron gewend. Hè, hè, dat is lekker..., maar ja ik moet weer terug. Daar is de rest ook al zo'n beetje met de tenten bezig. Ja, wat moet je; je kan toch niet blijven wachten? Zo voorzichtig mogelijk verdwijnen de buitententen in vuilniszakken. Maar hopen dat ze er tegen kunnen...

Ondertussen eet ik af en pak de rest van de tent in. Jolanda is al naar de buitentent (en de zon...) toe, maar komt weer terug voor pleepapier. Af en toe verschijnt er nu ook een wolkje voor de zon; dat is minder mooi, maar goed, we zijn wel wat gewend. We verzamelen nu allen in het zonnetje, laten de buitententen 'smelten' en rond half elf kunnen we dan werkelijk op pad.

Dag 4
Woensdag
eh...
Dinsdag!

k..k...koud!

de ZON !

maar niet voor lang..

Het doel vandaag is DASBURG!, het moet er eindelijk maar eens van komen. Eerst richting Herbstmühle, daar naar boven, naar het dorpje SCHEITENKORB (of all places; vreemd volkje die Duitsers), de grote weg oversteken en dan weer het dal van de Irsen in. Zo gezegd, zo gedaan: we gaan! Het weer is nog redelijk, hoewel er snel meer en meer wolken de hemel bedekken.

Bovenop 'Auf der Fröhn' (510 m) wordt een vos door een trekker uit een akker gejaagd; het is een prachtig gezicht dit beest te zien wegzweven over het veld. Jolanda ziet hem niet; die dingen zàl ze ook niet meer zien...

We steken de weg over en duiken het dal van de Irsen in. Het pad dat we willen nemen is overgroeid, maar er is een goed alternatief. De paden zijn makkelijk vandaag we schieten flink op. De heren constateren dat de vrouwen voorop lopen. Dat is voor het eerst; mag dat wel? Aanvankelijk wordt het goedgekeurd, maar als er een mogelijkheid is om een stuk af te snijden in een scherpe bocht wordt dit toch weer recht gezet. Beneden in het dal rusten we even op een stapel boomstammen. We eten Duitse oranje-koekchampignons, aangevuld met salmiakballen. Omdat ik deze niet lust krijg ik van Peter een originele BOUVIAANSE BOTERBABBELAAR!

U begrijpt, ik ben zeer verguld, net als het papiertje dat er om heen zat. Ietsje verder in het beekdal betreden we door ons

eerder gebaande wegen, 1995 om precies te zijn. Ik citeer OJ: *"Machtemesmühle komt nu in zicht. Het is niet meer dan een koude camping aan het riviertje de Irsen, op een plaats waar vele wandelwegen samenkomen. We stoppen even voor een snoepje en een blik op de vele stafkaarten die wij bij ons hebben en besluiten over Über-, Unter- en Obereisenbach het Luxemburgse land weer binnen te stappen. Vanuit het dal van de Irsen klimmen we daarom omhoog naar de asfaltweg bij de Affler Höhe en..."* verlaten dit verslag voor het huidige.

Een paar kanttekeningen nog: nu halen we hier water bij het (gesloten) restaurant dat bij de camping ligt en wij twijfelen: gaan we nu al eten in dat hutje daar, of lopen we een kwartiertje verder en negeren we het inmiddels toch wel erg gesloten en donkergrijs geworden wolkendek boven onze hoofden. We kiezen voor het laatste, maar worden binnen vijf minuten geconfronteerd met de eerste echte druppels van vandaag.

Vlak voor de door eerder genoemde asfaltweg besluiten we op een bospad dan maar een stuk van de tent van Joyce en George op te zetten om droog te kunnen eten. Wie had dat vanmorgen gedacht? De maaltijd smaakt, zoals altijd eigenlijk wel, alleen, ik zit omhoog, als u begrijpt wat ik bedoel en dat zit niet prettig. We pakken alles weer in en verlaten de lunchplek.

Het regent wèl-niet-hard-zacht, ja, van alles wat Afwisseling genoeg vandaag. Op de asfaltweg aangekomen gaan we niet rechtdoor, zoals toen, maar even over de weg en dan links een ander pad naar beneden. We dalen af naar de Our, maar de rivier blijft voorlopig op een afstandje; wij lopen hoger op de helling in de bossen. Voor ons begint het inmiddels duidelijk te worden wat wij straks willen: op de camping bij Dasburg en vanavond de stad in. We vinden dat we daar wel recht op hebben, toch?

Bij de Frankmühle willen we de Our over naar de camping aan de overkant maar ja, de dubbele streepjes over de rivier op de kaart bedoelen blijkbaar een doorwaadbare plaats te zijn. Nou, niet voor ons. We kijken nog even zielig naar de boer die daar werkt vlak naast een roeibootje, maar hij begrijpt de hint niet. Wel zegt hij dat iets verderop, aan déze kant van de rivier, nòg een camping is: Rellesmühle. Uiteindelijk blijkt dat wel zo'n goede oplossing te zijn. We wandelen verder tot we op de grote weg naar Dasburg vlak bij de brug over de Our uitkomen en rusten even in een bushokje. Op de grond ligt een geopende koekverpakking, met daarin nog enkele, volgens mij, consumabele 'chocos' bollen. Die worden door Evelien en mij (vies hè) soldaat gemaakt.

Hier komt ook DE RING tevoorschijn. Alle deelnemers worden door mij gependeld. De uitslag: Evelien: een dochter en een zoon, evenals Peter; Joyce: twee dochters; Jolanda en JW: vier zonen en George... : één DOCHTER! De vraag bij hem is alleen: bestaat ze al of moet ze nog komen? De vader weet daar geen duidelijk antwoord op te geven. Wat moet je daar nou mee? De toekomst zal het leren, wij gaan verder.

Het is nog maar een klein stukje naar de camping en we lopen in gezwinde pas het terrein op, alwaar we worden opgevangen door de beheerder zo te zien.

We mogen beneden aan het water gaan staan, hoewel het daar toch wel erg zompig is, dat vind hij ook. Nou ja, hij weet het ook niet; we mogen zelf ergens een plekje zoeken. Dat doen we dus. Peter verdwijnt op zoek naar iets beters. JW probeert het gezelschap over te halen om achter enige Hollandse caravantrekkers op het eerste - iets drogere - richeltje te gaan staan. Daar waar ook gestookt mag worden. Het komt er uiteindelijk op neer dat alleen J+ JW daar een plaatsje zoeken en de anderen beneden. George komt nog eens akelig ten val van een glibberig trapje af. Zijn pols en hand vangen het op en dat zal hij voorlopig nog wel weten, maar nu kan hij uiteindelijk

toch gewoon verder. Jolanda en Jan Willem zoeken de beheerder weer op om af te rekenen. Het blijkt een 'lieverd' te zijn, volgens Jool. Hij belt naar het dorp, het 'Hotel zur Post', om te informeren of daar straks zes wandelaars terecht kunnen; hij geeft ons extra munten voor de douche, want die schijnt het niet helemaal naar behoren te doen. We mogen stoken, dat is fijn, eventueel kan hij voor aanmaakhout zorgen. Aan het bonnetje (een kladpapiertje) dat hij ons geeft meen ik te kunnen constateren dat ook hij niet helemaal volgens de wettelijke financiële regels werkt maar wie zijn wij om ons daar druk over te maken, toch?

een tongzoen van
een boomstronk...

Goed, we zetten de tent op en daarna mag er gedoucht worden, daar zijn we wel aan toe. Ik rommel nog een beetje door bij de tent in afwachting van mijn beurt. Jolanda is al weer heel snel terug met een voor mij volstrekt onsamenhangend verhaal van koude douches, wachtende en wisselende TTers, munten die het niet doen en ik moet meteen komen.

O, is dat zo. Ik begrijp het niet. Jool wordt ongeduldig, probeert het nog eens op een heftige manier uit te leggen en ergert zich zeer zichtbaar aan haar echtgenoot die het allemaal niet begrijpt. Ziedend verdwijnt ze uit het zicht en ik..., ik rommel verder. Maar even later meld ik me dan ook maar. Ik geloof dat Joyce er onder staat en dat George net klaar is (of andersom) en dat Jolanda zo aan de beurt is, dus ik ga nog maar even wandelen. Nou, dat had ik dus ook niet mogen doen, want ik moet meteen achter Jolanda aan (waarom eigenlijk? Kan iemand me dat vertellen?) Ik tref haar foeterend onder een krachtige wisselend koude en lauwe straal aan. Ik geloof dat het haar een beetje tegenvalt allemaal en dat voor 2 DM. Ik geef toe, het is koud en onprettig, maar je knap er wél van op en dáár gaat het uiteindelijk om. Vervelender vind ik het dat ze mij mijn slippers niet terug geeft en als ze het dan eindelijk doet ze dat smijgend doet Nee, het is helemaal niet goed met mijn Jooltje. Wie redt me uit haar klauwen?

Wij willen de stad in, want we hebben honger. HONGER! Kijk, dit is leuk: eergisteren vuur, gisteren uitsluitend kou en pret (al was het dan over alternatieve vormen van afwassen) en vanavond een warm restaurant en nu het ook nog begint te regenen zijn wij allen zeer tevreden over deze keuze. Ja, u leest het goed, we zijn ALLEN tevreden. Dat is niet veel gebeurd in de TThistorie; dat iedereen het er mee eens is. Laat ons dit waardevolle moment prijzen en koesteren... We verlaten in de regen het terrein en begeven ons op het pad naar boven. Het is een steil pad, maar het brengt ons zonder mankeren op de juiste plaats. Binnen een mum van tijd hebben we het juiste gebouw getraceerd en zitten we binnen. Hè, hè, eindelijk... Er zijn nog wat andere gasten, ouder dan wij, en die zitten al aan de lekkere dingen. Ja, we hebben er zin in. Eerst de drank, ha! Geef mij maar een witbiertje en voorlopig ben ik niet weg. We praten, drinken, bestellen, kopen 15 ansichtkaarten van Dasburg, beginnen te schrijven en ontvangen onze gerechten. De grote winnaar is... Jolanda! Scheel van jaloezie kijken vooral Peter en George van hun miezerige plakjes wild zwijn naar Jool's uit de kluiten gewassen lap vlees, die het gerecht eigenlijk alleen bestelde vanwege de salade die erbij hoort. Heerlijk zijn des Heren wegen... Zelf eet ik, samen met mijn overbuurvrouw Evelien, iets reeërgs geloof ik, met rode kool en vruchten. Precies genoeg en zo hoort het ook. We eten ook een toetje, ijs: lekker ijs. Waarlijk een waardige en passende afsluiting van een dag die zo ijzig begon. Dan moet er betaald worden. Oei! Bruin kan het niet meer trekken in Duitse Marken, maar met de steun van neef George krijgen we het trouwe beest weer op gang. Zorgvuldig wordt

vervolgens de bon gelezen. Hé! Wat doet die zigeunerschnitzel daar? Foutje van de zaak; we krijgen 16 mark en nog een beetje terug. We raken nog even in gesprek met moeder en dochter(?) die de zaak hier drijven, verhalen van onze Großfamilie en hen die wij missen. Moeder vertelt van andere Hollandse wandelgroepen die hier regelmatig langskomen, maar wel met transport van bagage en daarna zoeken wij de weg naar de tenten. We kijken nog even naar de ruïnes van de 'Dassenburcht' en verlaten dit oord over de grote weg die minder steil is dan het paadje van de heenweg, teneinde de bandjes van Joyce te ontzien. Stil is de weg, in het dal ruist de Our. We sluipen de camping op, poetsen onze tandjes, zeggen dag met de handjes en duiken die heerlijke warme slaapzakken in. De dag is voorbij... Welterusten allemaal.

Dag 5
Woensdag

VERSE BROODJES

woensdag
21 okt

weer
naar
Luxemburg

Stukje
langs
de Our

OEPS...

Een our-oude bekende

Hoog op de KaasselbiERG..

Hollandse papa
met Hollandse
zoontjes.

De oen is de borden
vergeten ... (o.i.d.)

De bosrand
bij
Heinerscheid

going west...

kamperen onder de beuken in het Ieweschte Wald

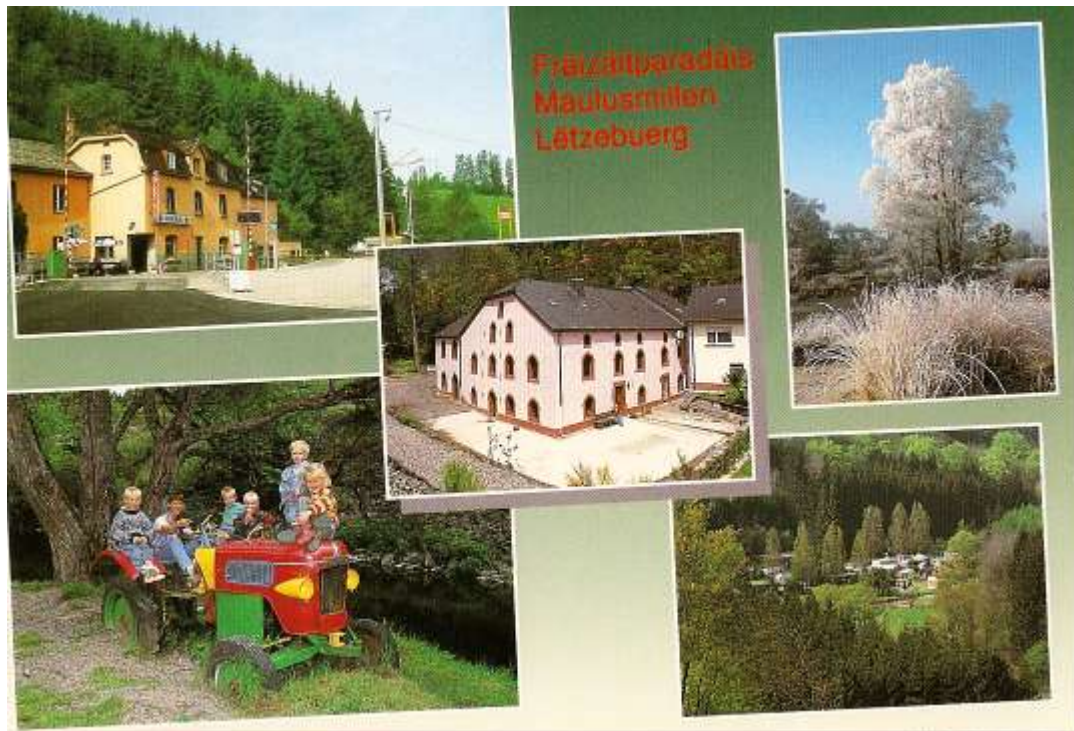

donderdag
22 okt

De stationsrestaurantie in
Maulusmitten, gedreven door
een ouder Nederlands echtpaar,
met zelfgemaakte

'HORST TAPPERTAART'

de bakkerij is op, ik ga naar huis ----- JW

Einde

